

Faye Kellerman

Moord: een inleiding

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

© 2014, Plot Line, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Murder 101*
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: twelph.com
Omslagbeeld: Derek Adams / Arcangel images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2240 6
NUR 330
Eerste druk april 2017

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkentis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Bij het inspecteren van het eindresultaat in het licht van een kaal peertje, werd hij verblind door het palet aan schitterende tinten in elke kleur van de regenboog. Het opalen glas was mooi, maar het stuk werd pas echt geweldig door het handgeblazen doorzichtige glas in smaragdgroen, robijnrood en saffierblauw dat prachtige gekleurde stralen licht op zijn muren en meubilair wierp.

Het gekleurde glas was eersteklas, de uitvoering van het stuk... net niet. De loodlijsten tussen de glasstukken waren slordig en de kleine schildering op het glas was maar een fractie beter dan amateuristisch. Niet dat iemand het verschil zou zien tussen het origineel en de vervalsing op deze huidige donkere en dompige locatie. De imbeciele bewakers vormden zeker geen probleem. En in dit geval was het verwisselen een fluitje van een cent omdat het werk kon worden verborgen in een attachékoffer. Zijn gereedschapskist was groter en logger. Maar hij had het eerder gedaan. Hij kon het opnieuw doen.

Soms wist hij niet eens waarom hij zich druk maakte om de kleine dingen. Misschien gewoon om zijn hersenen actief te houden, want deze kleine intrige stelde niets voor vergeleken bij zijn toekomstige plannen. Het kostte echter tijd om iets van die omvang klaar te spelen, en dat vond hij niet erg. Hij zou geduldig wachten.

Het klokgelui in de nacht verkondigde dat het twee uur was: het was tijd. Eerst verfde hij met behulp van een make-uppons zijn gezicht bruin. Daarna belde hij Angeline met een prepaid mobieltje om te zeggen dat ze buiten moest wachten, dat hij er binnen vijf minuten zou zijn. Voorzichtig wikkelde hij het stuk in noppenfolie en stopte het toen in zijn leren attachékoffer. Zijn gereedschap lag al in de auto.

Hij keek nog eens op zijn horloge. Toen trok hij zijn zwarte

handschoenen aan en bedekte zijn hoofd en gezicht met een zwarte bivakmuts. Vervolgens wikkelde hij een zwarte sjaal om zijn nek: goede camouflage maar ook nodig met deze kou. Een laatste blik in de spiegel, en wat hij zag was perfect. Hij was niets meer dan een inktzwarte schaduw zwevend door de nacht.

Precies zoals hij het wilde.

Pas op met wat je wenst.

Na dertig jaar werken als brigadier bij de politie van Los Angeles, had Peter Decker zich voorgesteld dat hij als zestiger een wat rustiger bestaan zou leiden, iets wat het midden hield tussen pensionering en de werkweken van tachtig uur waar zijn vorige leven uit had bestaan. Hij wist dat hij er met zijn actieve geest en zijn rusteloze aard nog niet aan toe was zijn penning aan de wilgen te hangen. In zijn hoofd was de ideale baan iets met een gewoon rooster met vrije avonden en vrije weekenden.

Het goede nieuws was dat hij nu een overzichtelijke bureau-baan had: het opvolgen van meldingen die vooral draaiden om ouderen met pijn op de borst, vermiste huisdieren en het onder controle houden van dronken tieners na zaterdagavondzuippartijen. De enige echte criminaliteit waar hij de afgelopen zes maanden mee te maken had gehad betrof meldingen over een aantal woninginbraken waarbij de inbrekers het hadden voorzien op elektronica – mobiele telefoons, laptops en tablets. Het waren geen verrassende diefstallen, aangezien Greenbury het soort stad was dat vanaf september omkwam in de studenten die halverwege juni weer verdwenen.

The Five Colleges of Upstate New York was een consortium van universiteitscolleges, elk met zijn eigen identiteit. Het ene was gespecialiseerd in wiskunde en wetenschap, het andere weer in bedrijfsvoering en economie. Een derde was een meisjesschool en het vierde richtte zich op beeldende kunst, theater en talen. Het vijfde college, Duxbury, geassocieerd als een eliteacademie, was opgericht in 1859, een paar jaar voor de Burgeroorlog. De uitge-

streckte campus, bestaande uit verschillende bakstenen gebouwen, stond in een honderden hectaren groot, dichtbegroeid, rustiek landschap: parken, natuurlijke bronnen en bossen. Het was een wereld op zich met een eigen politiekorps. Dat maakte Deckers werk als politieagent en rechercheur nog beperkter.

Er waren zelden problemen tussen de scholen en de gemeenschap, omdat de bevolking van Greenbury bestond uit gepensioneerden en arbeidersfamilies. Zij bezaten het grootste gedeelte van de zelfstandige winkels en restaurants die de economische motor van de stad vormden. De studenten kwamen veelal uit deftige families en gedroegen zich redelijk goed, ook al gingen hun feestjes geregeld tot diep in de nacht door.

Het oude centrum van Greenbury was een typische universiteitswijk met straten vernoemd naar Harvard, Yale en Princeton. Er waren straten met filialen van ketens als Outsider Sportswear, Yogurtville, Rentaday Car Service, Quickburger. Men had er een grote bioscoop, een stuk of zes goedkope boetieks, een aantal nagelsalons, fietsverhuurbedrijven, een natuurvoedingswinkel en veel, heel erg veel kroegen, snackbars en restaurants. Elke populaire keuken was vertegenwoordigd, inclusief een koosjer eetcafé annex afhaalbalie waar Rina bijna dagelijks kwam.

Decker dacht aan zijn vrouw.

Het had hem waarschijnlijker geleken dat Rina degene zou zijn geweest die moeite had gehad hier te aarden. In plaats daarvan had zij zich veel sneller aangepast dan hij. Ze had zich direct op de plaatselijke Hillel gestort, de Joodse campusorganisatie die was aangesloten bij alle vijf de universiteitscolleges. Ze bood aan om op vrijdagavonden etentjes bij haar thuis te organiseren voor geïnteresseerde studenten. Toen te veel studenten geïnteresseerd raakten, werden de diners verplaatst naar een kantine van de Hillel. De maaltijden werden bereid door plaatselijke studenten, maar Rina was er bijna elke donderdag en vrijdag om te helpen koken en bakken. Toen bleek dat ze nog steeds tijd over had, stelde ze voor om op vrijwillige basis Thoralessen te geven als de Hillel

een klaslokaal beschikbaar stelde. Ze hing een inschrijfformulier op. Ze verwachtte dat ze met een beetje geluk hooguit vijf leerlingen zou krijgen.

Ze kreeg er zeven.

Het nieuws verspreidde zich, en een maand later had ze achttien leerlingen. Ze werd gevraagd of ze lessen Hebreeuws voor beginners wilde geven. Dat wilde ze wel. Haar avonden waren meestal drukker dan die van hem. Decker gaf het niet graag toe, maar hij verveelde zich. Het was al erg genoeg dat zijn dagen geestdodend waren, maar toen de hoofdagent, Mike Radar, hem vroeg een team te vormen met 'het joch' en hem wegwijs te maken in het veldwerk, werden de dagen nog langer en nog geestdodender.

Tyler McAdams, zesentwintig jaar oud en opgeleid aan Harvard, was één meter achtenzeventig, achtenzestig kilo, had lichtbruine ogen en perfect geknipt donkerbruin haar. Zijn gezicht met Romeinse trekken was voorzien van een haviksneus. Hij was niet smal gebouwd, maar hij was ook niet gespierd. Hij leek precies op wat hij was: een Ivy League-elitestudentje uit een rijke familie. Zijn kleren waren duur, zijn overjas was van kasjmier, en hij had voor elke dag van de week een ander gouden horloge.

Binnen een mum van tijd was McAdams erin geslaagd het hele korps tegen zich in het harnas te jagen door onafgebroken te klagen over zijn collega's, die in zijn ogen geen van allen zo slim, knap of goed opgeleid waren als hij. Ergens had hij wel gelijk – hij was slim en knap – maar elk bespeurbaar pluspunt dat hij bezat werd tenietgedaan door zijn constante gemekker. McAdams beweerde dat hij de baan aanvankelijk had aangenomen omdat hij nieuwsgierig was naar de werkwijze van de politie, hoewel hij was toegelaten tot de rechtenfaculteit van Harvard. Hij besloot zijn opleiding rechten een paar jaar uit te stellen met de gedachte dat deze baan hem een voorsprong zou geven op de boekenwurmen en andere sukkels.

Althans, dat was zijn verhaal.

Decker vroeg niet door; het boeide hem niet.

McAdams had zijn baan aan nepotisme te danken. Zijn vader was een belangrijke begunstiger van Duxbury College. De decaan had nog een dienst tegoed gehad van de burgemeester, Logan Brettly, die op zijn beurt nog een dienst tegoed had gehad van Radar. McAdams had geen ervaring in wetshandhaving, maar die had hij niet nodig omdat er haast nooit iets gebeurde dat uitgebreide kennis vereiste.

Dus ging Decker ermee akkoord het joch mee te nemen op zijn ritjes, waardoor hij nu gedwongen was te luisteren naar diens gezanik en gezeik. Vandaag klaagde hij over het volgende bezoekje op hun schema: een oude vrouw met kramp op de borst. De brandweer hield zijn maandelijkse training, dus de melding kwam binnen bij de politie. Het had ook door een stel patrouilleagenten afgehandeld kunnen worden, maar Decker bood zijn diensten aan. Tegen McAdams zei hij niets over de melding, maar toen hij op het punt stond te vertrekken, sprong het joch op, pakte zijn poenerige jas en ging mee. Dat deed hij altijd. Misschien omdat Decker de enige was die zich door hem de oren van het hoofd liet kletsen.

Lucy Jamison was zesentachtig, een bleke en dunne weduwe. Toen Decker aanbood haar naar het ziekenhuis te brengen, protesteerde ze. Ze voelde zich al beter. Decker haalde een glas water voor haar en zag erop toe dat ze het leegdronk. De winter was verraderlijk, ouderen raakten gemakkelijk uitgedroogd door de droge lucht binnen en buiten.

De oude vrouw sprak over haar leven als jong meisje in Michigan. Ze liet Decker en Tyler foto's zien van haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen. Decker draaide de verwarming van zesentwintig graden naar tweeëntwintig. Toen ze zei dat het goed ging, gaf Decker haar zijn visitekaartje. Ze opende de voordeur en zwaaide hen uit, terwijl ze met de sneeuw krakend onder hun laarzen weer naar de auto liepen.

Op weg terug naar het bureau zette Decker de verwarming hoog aan, en McAdams wreef in zijn handen, die hij in de warme

luchtstroom van de autoverwarming hield. Het joch droeg een jas en handschoenen, maar zijn hoofd was onbedekt. Niet dat hij een muts nodig had. Het was een paar graden boven nul, de zon scheen volop aan een stralend blauwe lucht en de geur van dennenbomen en brandend hout waaide door de stad. In de verte glooiden de met wit bedekte heuvels. De rivier de Hudson was niet heel ver weg, maar de dichtstbijzijnde zeekust was hier mijlenver vandaan, iets waar Decker nog erg aan moest wennen.

‘Hoe heb je dit dertig jaar lang volgehouden, ouwe?’ vroeg Tyler.

Decker haatte het wanneer het joch hem ouwe noemde. Hij was niet jong, maar hij was ook niet klaar om achter de geraniums te gaan zitten. Hij had nog steeds een dikke bos grijs haar, een volle snor met sporen van zijn voormalige rossige kleuring, en een verstand dat nog niets aan snelheid en scherpte had ingeboet. Dus in plaats van de retorische vraag te beantwoorden, zei hij: ‘Dat was het derde geval van pijn op de borst deze maand. Je moet echt gaan leren reanimeren.’

‘Ik breng mijn mond niet in de buurt van dat verschrompelde oudje. Met die ranzige adem van haar.’

‘Aceton,’ zei Decker. ‘Slecht onderhouden diabetes.’

‘Het zal wel,’ zei McAdams. ‘Maar als jij en ik ergens kwamen waar gereanimeerd moest worden, zou jij dat natuurlijk doen.’

‘Daar gaat het niet om. Je hoort het gewoon te kunnen. Iedereen gaat ervan uit dat politiemensen kunnen reanimeren, net zoals iedereen ervan uitgaat dat politieagenten weten hoe ze een vuurwapen moeten gebruiken.’

‘We dragen geen vuurwapens.’

‘We dragen ze niet, maar we hebben ze wel voor wanneer ze nodig zijn. Je kunt toch wel schieten... of hebben ze je daar ook mee gematst?’

‘Gaan we elkaar aftroeven? Dan verlies je, hoor.’

‘Je hebt je jeugd en een goede opleiding. Ik heb praktijkervaring. Dat moet toch ook wat knopen waard zijn.’

‘Niemand zegt nog dat iets wat knopen waard moet zijn, en je hoeft niet hatelijk te worden; ik lig hier wel samen met je in de loopgraven.’

‘Loopgraven?’

‘Kappen met die hooghartige toon. Ik heb een hogere rang dan jij.’ McAdams keek uit het zijraam. ‘Ik wil je niet beledigen, Decker, maar als ik zo gestoord was om hier écht een carrière van te maken, zou ik waarschijnlijk binnen... zeg, vier of vijf jaar een hoge functie bij de politie van New York hebben.’

‘Denk je?’

‘Ik weet het wel zeker. Het gaat niet om ervaring of examens of afzien. Je moet gewoon weten hoe het systeem werkt, en ik weet dat als geen ander. Ik leer precies wat nodig is om de klus te klaren. Het is niet efficiënt om mijn hoofd vol te proppen met nutteloze kennis. Zoals reanimeren. Als er ergens gereanimeerd moet worden, weet ik dat jij dat zal doen. Jij of Roiters of Mann of Milkweed –’

‘Nickweed.’

‘Ook goed. Als er ergens gereanimeerd moet worden, ben ik daar niet de aangewezen persoon voor. Waarom zou ik mijn tijd verspillen aan het leren van iets wat ik toch nooit zal doen?’

‘Omdat wij er op een dag misschien niet bij zijn, en dan sta jij voor lul. Als ik je meerdere was, zou ik eisen dat je het leerde.’

‘Maar dat ben je niet. En aangezien ik je niet om advies of je mening vraag, stel ik voor dat je er ook geen adem aan verspilt. Op jouw leeftijd moet je zuinig zijn met je adem.’

Decker onderdrukte een lach. Hij zat het joch met opzet op stang te jagen. ‘Je bent nogal driftig. Daar zou je ook iets aan moeten doen.’

‘Ik vraag me af waarom ik met je ben meegegaan.’

‘Daar heb ik wel een idee over,’ zei Decker. ‘Volgens mij ben jij zo’n gast die hoopt te kunnen profiteren van mijn enorme politie-ervaring. Ik denk dat je erop rekent dat ik je vroeg of laat iets vertel dat echt origineel en fascinerend is zodat je er een roman over

kunt schrijven. Of beter nog: een filmscenario. Ik zie jou wel in Hollywood wonen. Je zou er goed tussen passen.'

'Je bent neerbuigend. Maar dat geeft niet. Het is vast moeilijk om de intellectueel inferieure juniorpartner te zijn van een jonge vent als ik.'

'Nee, daar ben ik wel aan gewend. Je kent mijn kinderen niet.'

'Maar je werkt niet met je kinderen.'

'Nee. Inderdaad niet. En met jou werk ik ook niet, McAdams. We rijden gewoon een beetje samen rond. Veel diepzinnige conversatie komt er niet bij kijken.'

'Ik vind het best als je over Proust wilt praten, hoor.'

'Goed, praat jij maar over Proust. Ik hou van madeleines. Mijn vrouw bakt ze soms.'

'Hij was saai en ik haat filosofie. Mij veel te mathematisch, en dat is nooit een van mijn sterke kanten geweest. Ik bedoel, ik had een 720 voor de toelatingstest, maar dat is een normaal gemiddelde voor Harvard.' Toen Decker niets zei, kreeg het joch het benauwd en zei: 'Wat was je lievelingszaak als rechercheur?'

'Mooi niet, Harvard. Je gebruikt je eigen ervaringen maar voor dat filmscenario, hoewel God ons moge bijstaan als we ooit een echte zaak kregen. Geen gewone moord, maar een... whodunit.'

'Een whodunit? Is dat hoe jij een moord noemt?'

'Niet alle moorden, alleen whodunits. Heb je eigenlijk wel enig idee hoe je een onderzoek start?'

'Alleen van tv... Is dat anders?'

'Meen je dat nou?' Toen McAdams stilviel, voelde Decker zich een beetje rot. Waarom deed hij eigenlijk moeite? Het joch bleef de rest van de rit heerlijk stil, om eenmaal terug op het bureau te mokken en te kniezen tot hij om vijf uur uitklokte.

Als het niet zo'n mafketel was, had Decker misschien medelijden met hem gehad. Het joch hoorde er op het werk niet bij, hij hoorde er nergens bij. Hij was geen student meer en hij was jonger dan de doorsnee bewoner van Greenbury. Wat zou dat betekenen voor zijn sociaal leven? Als hij ook maar een beetje oprechte inte-

resse in het politievak had getoond, zou Decker hem te eten hebben gevraagd. Maar Decker zat niet in de liefdadigheidssector. Je oogst wat je zaait, het is niet anders.

Het had zo zijn voordelen om in een kleine stad te wonen, vooral als je onroerend goed in LA van de hand deed en in Greenbury kocht. Hij en Rina hadden er een mooi appeltje voor de dorst aan overgehouden. Hun nieuwe huis op Minnow Lane, gebouwd aan het begin van de twintigste eeuw, was een bungalowachtige woning met drie slaapkamers, tweeënhalve badkamers, een open haard en een grillige centrale verwarming. De belangrijkste koopmotivatie was de aanpassing die de vorige bewoner had gedaan. Hij had de plafonds geopend en de balken blootgelegd. Het was niet alleen mooi om te zien, maar maakte het de één meter drieënnegentig lange Decker mogelijk zich door het huis te bewegen zonder zijn hoofd te stoten. De tuin was nu bruin en doods, maar ze hadden het huis in de herfst gekocht toen er een vuurzee van felgekleurde bladeren aan de bomen hing en het weer fris en mooi was. De lente zou een echte lente zijn, niet zo'n LA-lente met mist en smog.

Het huis had een garage waar maar één auto in paste, daar parkeerde Decker zijn Porsche, en Rina zette haar oude Volvo op de oprit. Elke ochtend maakte Decker de voorruit schoon en reed de auto de straat op zodat hij eruit kon. Het was het minste wat hij kon doen nu hij haar had laten verkassen zodat hij zijn droom kon najagen.

Het voordeel van de nieuwe locatie was de korte rijafstand naar hun vier biologische kinderen – twee van haar, één van hem, en één gedeeld – en hun pleegzoon, Gabe Whitman, die als klassiek pianist door het land toerde. Twee van de vijf waren getrouwd, dus er waren ook partners en kleinkinderen in het spel. Deckers dochter Cindy, die onderzoeker op de afdeling Gestolen Voertuigen in LA was geweest, werkte als patrouilleagent in Philadelphia. Maar het was slechts een kwestie van tijd voor ze weer zou worden gepromoveerd tot onderzoeker.

Het huis was warm en gevuld met kookluchtjes, en dat bracht Decker onmiddellijk in een goede stemming. In de kleine maar gemoderniseerde keuken was Rina aan het werk, haar haar weggestopt in een gebreide muts die ze om religieuze redenen droeg. Ze had een dunne blauwe katoenen sweater en een knielange spijkerrok aan en stond te roeren in de soep voor het sabbatsmaal morgenavond. Ze gebruikte een grote pot, dat betekende bezoek.

‘Hoeveel mensen verwachten we?’ Hij gaf haar een kus op de wang.

Ze kuste hem op de lippen. ‘Zes tot acht. Maar bij de lunch zijn we met z’n tweeën, dus niet getreurd.’

‘Ik houd van visite.’

‘Je liegt. Maar je bent wel lief. Ga je omkleden. Het eten is over tien minuten klaar.’

Decker zat op een stoel aan de ontbijtbar. ‘Ik zou liever even met jou praten, ik ben wel toe aan wat prettig gezelschap.’

‘Dat joch werkt je nog steeds op de zenuwen.’

‘Hij werkt iedereen op de zenuwen.’

‘Waarom nodig je hem niet uit om morgen —’

‘Nee.’

‘Ga erboven staan, Peter.’

‘Ik ga nergens staan. Hij is vals en aanmatigend. Het is al erg genoeg dat ik op het werk met hem te maken heb. Waarom moet ik hem nu ook mijn weekend laten verknallen, of erger nog: jou met hem lastigvallen? Hij zou me toch alleen maar lopen stangen dat ik gelovig, bekrompen en provinciaal ben.’

‘Of hij ziet misschien een andere kant van je.’

‘Als ik hem uitnodigde, zou zijn waan dat hij echt mijn meerderde is alleen maar erger worden.’

‘Het is misschien een snotneus, maar ik garandeer je dat hij heus wel weet wie van jullie de echte agent is. Hij voelt zich waarschijnlijk een bedrieger.’

‘Hij is ook een bedrieger.’

‘Geef hem een kans.’

‘Hij neemt mijn uitnodiging toch niet aan.’

‘Nou, misschien neemt hij mijn uitnodiging wel aan.’ Rina pakte de telefoon. ‘Wat is zijn mobiele nummer?’

Nadat Decker haar het nummer had gegeven, toetste ze het in en wachtte. ‘Hallo. Ik ben op zoek naar Tyler McAdams.’

Aan de andere kant van de lijn zei het joch: ‘Je hebt mijn mobiele nummer gebeld, dus gefeliciteerd, je hebt me gevonden. Wie is dit?’

Decker hoorde hem praten en zei geluidloos: ‘Wat zei ik je?’

Rina praatte opgewekt door. ‘Dit is Rina Decker. Mijn man en ik wilden je uitnodigen om morgenavond bij ons te komen eten.’ Er viel een lange stilte aan de andere kant. Ze vervolgde: ‘Ik weet niet of Peter het je heeft verteld, maar we zijn belijdende joden. Ik krijg morgen zes tot acht studenten van de colleges te eten, en die zijn misschien wel geïnteresseerd in wat mensen zoal doen na hun afstuderen, ook als het om een tijdelijk baantje gaat.’

McAdams sprak nog steeds niet. Uiteindelijk zei hij: ‘Eh... dank je.’

‘Geen dank, hoor. Als je morgen niet kunt, dan kom je maar een andere keer. We hebben meestal op vrijdagavond mensen te eten, dus de uitnodiging staat gewoon. Maar ik zou je graag ontmoeten. Ik maak altijd kennis met de nieuwe partner van mijn man.’

‘Welnee, dat doe je helemaal niet,’ fluisterde Decker.

Ze gaf hem een speelse mep. ‘Kom je?’

‘Ja, hoor... prima. Hoe laat?’

Decker trok een gezicht. Rina schudde waarschuwend haar wijsvinger in de lucht. ‘Halfzeven. Het is een informeel etentje. En ik ben een geweldige kok.’

‘Dat lijkt me een win-winsituatie, want ik houd van eten. Dank je.’

‘Geen dank. We zien je graag verschijnen. Daag.’ Ze hing op. ‘Zo.’

‘En hij is op het werk al zo’n parasiet. Als hij jouw eten eenmaal geproefd heeft, zit ik voorgoed aan hem vast.’

Rina haalde de ovenschotel uit de oven. ‘Er hebben zich veel mensen aan jou vastgemaakt, en je hebt ze altijd prima kunnen dragen. Je hebt sterke schouders, die breken heus niet van een joch meer of minder.’

Hoofdstuk 2

Het joch was op tijd, wat prima zou zijn geweest als de studenten niet in Joodse Standaard Tijd zaten. Rina deed de deur open en begon te charmeren, terwijl Decker begon te mokken. Het leek een eeuwigheid te duren voordat de andere gasten er waren. De groep – vier jongens en twee meisjes – had wijn en bloemen bij zich, waardoor de met lege handen binnengekomen McAdams zich wat opgelaten voelde. ‘Ik dacht dat het informeel was. Anders had ik iets meegenomen.’

Decker zei: ‘Maak je geen zorgen.’

‘Ik maak me geen zórgen, ik wil gewoon niet overkomen als een lomperik.’

‘Als je dát eens met een flesje kon verhelpen...’ Glimlachend legde Decker een arm om de jongen heen en bracht hem naar de eettafel. ‘Kom, Harvard. Relax.’ Na de introducties fluisterde Decker: ‘Er moeten een aantal zegeningen worden gedaan. Eerst van de wijn –’

‘Ik weet wat kiddoesj is,’ zei McAdams. ‘Er zaten een paar joden in mijn jaar. Ik heb een tijdje een joodse vriendin gehad.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze is mijn vriendin niet meer, dat is er gebeurd.’

‘Ze heeft je gedumpt.’ Toen McAdams hem een valse blik toewierp, zei Decker: ‘Kan gebeuren.’ Hij ging aan het hoofd van de tafel zitten.

Rina zei: ‘Tyler, zit jij maar hier tussen Adam en Jennifer. Ze zijn allebei geïnteresseerd in de juridische wereld, en ik heb gehoord dat jij bent toegelaten tot de rechtenfaculteit van Harvard.’

‘Adam en McAdams,’ zei Decker. ‘Dat klinkt nu al als een advocatenkantoor.’

Rina glimlachte. ‘Inderdaad.’ Ze zette de andere vier studenten aan tafel, waarna Decker de kiddoesj uitsprak. Er was een tijd dat

hij over de Hebreeuwse woorden struikelde. Maar hij omhelsde haar cultuur en zijn genen nu al vijftientig jaar en wist de zegening vloeiend te reciteren. Na het drinken van de wijn volgde de rituele handenwassing waarbij iedereen een zegenbede zei, en Decker sprak de *motzi*, de broodzegening uit.

Nu kon de maaltijd echt beginnen: soep, salade, stukken rundvlees, linzen met rode paprika en uien, groene bonen met hazelnoten, en gemengde-bessentaart toe. Er was genoeg om broekknopen en rokritsen te doen knappen. Rina en de studenten voerden levendige gesprekken over de *parashat hashavua*, het deze week te lezen Torahoofdstuk. De jongeren waren intelligent en eigenzinnig. McAdams, daarentegen, was stil. Zoals velen uit zijn generatie van niet-gelovige kinderen uit de bovenklasse, wist hij waarschijnlijk niets van de geschriften. Maar hij was beleefd en antwoordde wanneer het woord tot hem gericht werd.

Toen tegen negen uur het samenzijn op zijn eind begon te lopen, ging de vaste telefoon over. Rina en Decker wisselden een blik. De vader van Decker was een jaar geleden overleden, maar zijn moeder leefde nog en was in de negentig. De ouders van Rina waren allebei in de negentig. Als ze op sabbatsavond een telefoontje kregen, was dat meestal om zorgwekkende redenen. Decker stak zijn vinger op, liep naar het antwoordapparaat en keek naar de nummerherkenningsdisplay. ‘Het is plaatselijk.’

‘Godzijdank,’ zei Rina. ‘Waarschijnlijk telemarketing.’

Hij sprong op voicemail en er klonk een stem. Het was Mike Radar, en Decker nam de telefoon op. ‘Met Decker. Zeg het eens, baas.’ Aandachtig luisterde hij naar zijn hoofdagent. ‘Wanneer? Oké... oké.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Weet hij wanneer het slot is gebroken? Geen idee? Is goed, ik check het wel even. Weet je hoe ver het ongeveer is van mijn huis? Nee, ik handel het wel af. Zeg alleen hoe ik er te voet kan komen. Vijftienhonderd meter is geen probleem, Mike... Nee, echt, blijf waar je bent. Ik heb net ongeveer een halve koe opgegeten, een beetje beweging zal me goed doen. Als er verder niets blijkt te zijn, bel ik je zondag.’

Hij hing op. 'Er is ingebroken op de begraafplaats, de bewaker is in alle staten. De andere agenten zijn dit weekend in Canada aan het ijssvissen, dus de hoofdagent vroeg mij of ik het erg zou vinden er even op af te gaan.'

Rina veinsde gespeelde verontwaardiging. 'Hebben je collega's je dan niet gevraagd om mee te gaan?'

Decker grijnsde. 'Jawel, ik was goedgekeurd, maar ik heb de uitnodiging afgeslagen. Volgende keer misschien.'

McAdams zei: 'Ik zou wel zijn gegaan. Niemand heeft mij gevraagd.'

'Ze dachten waarschijnlijk dat dat blauwe bloed van je niet goed tegen de kou kan.' Decker zuchtte vanbinnen. Hij kwam er niet onderuit het aanbod te doen als hij een beetje vriendelijk over wilde komen. 'Ga maar mee als je wilt.'

'Natuurlijk ga ik mee.'

'Neem de auto. Ik zie je daar over een halfuur.'

'Ik loop met jou mee, ouwe.'

'Harvard, het is echt koud buiten. Ik doe het om religieuze redenen. Daar hoeft jij niet onder te lijden.'

'Als jij zo stoer kunt zijn, kan ik het ook.'

'Wat jij wilt. Ik pak even wat dingen bij elkaar en dan gaan we.'

'Ik haal je jas wel even, Tyler,' zei Rina.

'Dank je.' McAdams duwde zijn handen in zijn broekzakken. Zijn ogen schoten heen en weer, terwijl hij in piepkleine rondjes door de kamer liep. Toen Rina hem zijn jas gaf, pakte hij zich in en dwong zichzelf te glimlachen. 'Bedankt voor het eten. Het was heerlijk.'

'Graag gedaan.'

'Moet ik voor jou ook een paar voet- en handwarmers meenemen?' vroeg Decker. 'Nergens voor nodig om onze tenen en vingers eraf te laten vriezen.'

'Ja, doe maar.'

Decker zwaaide even, en hij en het joch waren de deur uit. Het was een maanloze nacht met duizenden sterren verspreid over de

donkere lucht als zout op zwart fluweel. Zonder de bedekking van de wolken was de temperatuur tot onder de min tien gedaald. Geen wind... alleen koude lucht en de mist van warme adem die door de duisternis zweefde.

McAdams zei: ‘Bedankt voor het etentje.’

‘Graag gedaan. Het was een idee van mijn vrouw.’

‘Ja, dat dacht ik wel. Ze kookt lekker. Ze is ook leuk... Ik bedoel qua persoonlijkheid.’

‘Ze is in alle opzichten leuk. Ik heb het getroffen.’

McAdams zei: ‘Je hebt een grote familie. Ik telde zeven mensen van mijn leeftijd op de verschillende foto’s.’

‘Vijf kinderen, twee partners, twee kleinzonen – een tweeling – en een kleindochter.’

‘Wauw.’ Een stilte. ‘Ik neem aan dat die zwarte jongen een schoonzoon is? Of misschien was je eerder getrouwd.’

‘Ik was eerder getrouwd, maar niet met Koby’s moeder. Hij is getrouwd met mijn oudste dochter, Cindy, die als politieagent in Philadelphia werkt. Koby studeert medicijnen aan de University of Pennsylvania. Die tweeling is van hen. Die oudere twee blanke jongens zijn mijn stiefzonen. De meisjes zijn mijn biologische dochters, en de jongste is onze pleegzoon die al vier jaar bij ons is. Hij is klassiek pianist en net afgestudeerd aan Juilliard.’

‘Indrukwekkend. Wat doen je andere kinderen?’

‘Sam en zijn vrouw zijn allebei arts. Hun dochter heet Lily. Ze wonen in Brooklyn. Jacob – die ene die zo op Rina lijkt – heeft net zijn doctoraal in Openbaar Bestuur behaald. Hij is nog steeds...’ Decker lachte. ‘Hij is nog steeds op zoek naar zichzelf. Mijn andere dochter, Hannah, is promovendus aan de Ferkauf School of Psychology in New York.’

‘Niet slecht... maar geen Harvard.’

‘Ja, Harvard-klienten als jij denken dat er op de hele wereld maar één school bestaat.’

‘Nee, Princeton en Yale accepteren we ook. Maar dat is het wel zo’n beetje.’

Decker glimlachte. ‘En hoe zit het met jou, McAdams?’

‘Wat bedoel je?’

‘Ouders, broers, zussen, geboorteplaats? Je kwekt altijd wel veel wanneer we rondrijden, maar ik weet nog steeds niets van je.’

‘Valt niet veel te weten. Ik ben in de stad opgegroeid. Met stad bedoel ik Manhattan. Mijn ouders zijn gescheiden toen ik tien was, en voor mijn veertiende waren ze allebei hertrouwd. Een paar broers en zussen, een paar stiefbroers en stiefzussen, allemaal jonger en geen van allen zo slim als ik. Ik heb geen hechte band met ze.’

Praten over familie was duidelijk pijnlijk voor hem, dus Decker vroeg niet verder. Ze liepen de volgende tien minuten in stilte naast elkaar tot de plaatselijke begraafplaats in zicht kwam. Dat was ook zo typisch aan kleine stadjes. Begraafplaatsen lagen gewoon om de hoek, niet zoals in LA, waar ze gesitueerd zijn in een niemandsland langs de snelweg. Deze bestond uit een sectie van een aantal zijstraten breed aan grafstenen en een afgezonderd, omheind deel voor de mausolea: gewelfde constructies met gegroefde kolommen. Aangezien hoofdagent Radar had gezegd dat er ergens was ingebroken, moest het wel een van de graftomben zijn.

Decker vroeg: ‘Wil je hand- of voetwarmers? Mijn voeten zijn nu al klompen ijs.’

‘Ja, geef maar.’

Na het overhandigen van de pakjes, nam Decker er een paar voor zichzelf, brak ze in tweeën en schoof ze in zijn sneeuwlaarzen. ‘Ah... beter. Ik heb het niet echt koud – als je zoveel vlees hebt gegeten als ik daarnet, kan je het niet koud krijgen – maar mijn handen en voeten worden gevoelloos.’

‘Waarom wilde je per se lopen? Er is vast wel een religieuze dispensatie die je toestaat om voor je werk in een auto te rijden.’

‘Ja, ik had de auto kunnen nemen. Was misschien slimmer geweest. Wat kan ik zeggen, McAdams? Zonder een universitaire graad van Harvard, ben ik kennelijk gewoon gehandicapt.’

De bewaker was het evenbeeld van Ichabod Crane, met een langgerekt gezicht en uitgerekt skeletachtig postuur en diepliggende ogen die ongeschikt waren voor daglicht. Decker verwachtte elk moment de onthoofde ruiter te zien. Zijn naam was Isaiah Pellman en zijn familie woonde al tweehonderd jaar in Greenbury. Die geschiedenis werd vermeld bij wijze van introductie tot zijn goede karakter. Er waren een hoop babbelzieke mensen in Greenbury en een hoop vreemde vogels. Excentriekelingen kwamen overal ter wereld voor, maar ze vielen meer op in kleine populaties.

Ze stonden te babbelen tussen rijen rechtopstaande grafstenen. Pellman zei: 'Ik controleer de Bergman-tombe constant, dus ik was echt verrast toen dit gebeurde.'

Decker pakte zijn blocnote. 'Wat is er precies gebeurd?'

'Mijn sleutel krijgt het slot niet open, dat is er gebeurd.'

'Oké... dus het slot is er niet af gebroken?'

'Nee, het is eraf gebroken en vervangen voor een ander slot.'

'En uw sleutel heeft dat slot altijd open gekregen?'

'Ja, *sir*, altijd.'

'Weet u zeker dat het slot niet gewoon is kapotgevroren?'

'Dat weet ik zeker. Het eerste wat ik heb gedaan is het opwarmen en smeren. De sleutel gaat erin, maar er is geen beweging in te krijgen. Vier dagen geleden werkte alles nog perfect. Ik heb een paar uur geleden de familie opgebeld en de situatie uitgelegd. Ze zeiden dat ik het slot moest doorknippen om te kijken of binnen alles in orde is. Maar ik heb gezegd dat ik de politie ging bellen. Dus heb ik de politie gebeld. En nu bent u op de hoogte.'

'Van wie is die graftombe ook alweer? Bergman?'

'Ja. Ze liggen er allemaal in begraven – Moses en Ruth en hun drie kinderen, Leon, Helen en Harold samen met hun eega's, – Gladys, Earl en Mary. Ken Sobel is mijn contactpersoon. Hij is de kleinzoon van Helen Bergman, die een Sobel werd toen ze met Earl trouwde. Kens oudere neef, Jack Sobel, is hier zo'n zes maanden geleden begraven. Hij was drieënzeventig.'

De man kende zijn stadshistorie. ‘Hoe oud is die graftombe?’

‘Gebouwd in 1895.’

‘En de familie heeft de tombe bezocht voor een begrafenis zo’n zes maanden geleden?’

‘Ja. En Ken Sobel is in de herfst teruggekomen. Ken is achter in de zeventig. Hij komt vier keer per jaar; je kan de klok erop gelijkzetten. En hij doet altijd het slot goed dicht.’

‘Hij heeft dus een sleutel.’

‘Hij heeft een sleutel. Hij is niet de enige, maar de anderen komen niet.’

‘Heeft Ken misschien het slot vervangen?’

‘Nee, *sir*, ik heb het gevraagd toen mijn sleutel het niet deed. En hij zei nee, hij heeft het slot niet vervangen. En hij is degene die over de tombe gaat. Hij zei dat ik het slot moest breken en moest kijken of alles oké was binnen. Toen heb ik jullie dus gebeld – de politie.’

‘Zijn er kostbare dingen in de tombe?’

‘Nee. Tenzij de lichamen begraven zijn met juwelen om.’

Decker zei: ‘Volgens Joods gebruik worden lichamen niet met materiële dingen begraven.’

‘Nou, daar heb je het al!’ riep Pellman uit.

‘Inderdaad,’ zei Decker, ook al wist hij niet precies waar Pellman het over had. ‘Is dit weleens eerder voorgekomen? Dat uw sleutel het slot niet meer open kreeg?’

‘Nee, *sir*, dit is mij nog nooit gebeurd.’

Tijdens de ondervraging stond McAdams constant met zijn tenen te tikken. Uiteindelijk vroeg hij: ‘Waarom gaan we niet gewoon kijken wat er aan de hand is? Als alles er verder goed uitziet, kunnen we allemaal naar huis.’ Hij keek naar Pellman. ‘Nou ja, u niet, maar ik word niet betaald om dood te vriezen.’

Decker was geïrriteerd, niet alleen door de onbeschikbaarheid van het joch, maar door de onderbreking van zijn ondervraging. Hij verzamelde altijd zoveel mogelijk informatie voordat hij de plaats delict bekeek... als er al een plaats delict was. ‘Mr. Pellman, is er

nog iets anders wat u me wilt vertellen voordat we rond gaan kijken?

‘Nee.’ De man was verbaasd. ‘Zou ik u nog iets moeten vertellen dan?’

‘Het was geen strikvraag,’ zei McAdams. ‘Nee is een acceptabel antwoord.’

‘Neem uw tijd, Mr. Pellman,’ zei Decker.

‘Nee, niets anders.’

‘Oké... Dank u.’ Decker sloeg zijn blocnote dicht. ‘Hebt u een betonschaar?’

‘Die heb ik wel, ja.’ Hij verschoof zijn voeten, maar bleef staan.

‘Kunt u die voor me halen?’

‘Eh... ja. Ik weet niet of die dat slot wel open kan knippen.’

‘Daar komen we maar op één manier achter.’

Pellman zei: ‘Daar zult u wel gelijk in hebben.’ Langzaam zette hij koers naar een schuurtje ongeveer tweehonderd meter verderop.

‘Vreemd oud mannetje, maar ze zijn hier allemaal vreemd.’

Decker draaide zich naar het joch toe. ‘Onderbreek me niet wanneer ik iemand aan het ondervragen ben. Het leidt me af.’

‘Ik wilde er gewoon wat vaart achter zetten.’

‘Tyler, dit is waarschijnlijk niets, dus het geeft niet. Maar als je de kans krijgt een echt misdrijf te onderzoeken, kun je je niet haasten. Want dan ga je dingen over het hoofd zien. Je moet het rustiger aan doen.’

Voor McAdams kon reageren, kwam Pellman terug met de betonschaar en gaf die aan Decker. ‘Wilt u de graftombe en het slot zien?’

‘Dat zou handig zijn.’

In rustig tempo bracht Pellman hen naar de Bergman-tombe, een enorm rechthoekig stenen gewelf met een koepeldak. Elk van de vier muren was voorzien van een in loodstrippen gevat raam dat het interieur van licht zou hebben voorzien als er daglicht was geweest. Vijf stenen treden leidden naar beneden, naar een beton-

nen deur met een hangslot. Er leken geen vieze geuren van de grond af te komen, maar het was zo koud, dat alles, inclusief dode materie, bevroren was. Decker keek naar de betonschaar en keek naar het kleine hangslot, iets waar tieners hun schoolkluisjes mee afsloten. Met een beetje spierkracht zou hij het U-vormige metaal in één keer doorgeknipt krijgen.

Hij vroeg: 'Mag ik het voor de zekerheid eerst eens met uw sleutel proberen?'

'Ja, hoor.'

Decker stopte de sleutel in het slot. Hij kon het een millimeter naar links en rechts draaien. De binnenkant leek niet bevroren te zijn, maar de sleutel kreeg het slot niet open. Hij gaf hem terug aan Pellman. Daarna gaf hij de betonschaar aan McAdams. 'Ga je gang, Harvard.'

'Ik?'

'Ja, probeer maar.'

McAdams wierp hem een giftige blik toe, maar hij klemde de knipbladen op het U-vormige metaal. 'Oké.' Hij ademde diep in. 'Oké.' Hij zette kracht en het slot gleed tussen de bladen vandaan. McAdams vloekte.

'Als het je bij de derde poging niet is gelukt, doe ik het,' liet Decker hem weten.

'Rustig maar, ouwe. Het lukt me wel, het lukt me wel.'

De derde poging bracht geluk. Het joch gebruikte al zijn spierkracht, de bladen knipten door het metaal, en het slot brak af. Toen McAdams naar binnen wilde lopen, hield Decker hem tegen.

'Zullen we eerst eens het slot oprapen en het in een bewijsstukkenzakje doen? Wellicht gaat het hier om een plaats delict en misschien zit er een vingerafdruk op het slot. En kijk eens wat een toeval, ik heb een paar zakjes bij me.' Decker gaf hem een kleine papieren zak. 'Of hebt u liever dat ik het opraap, baas?'

McAdams vloekte, bukte en raapte het met een gehandschoende hand op.

Decker zei: ‘Stop het in de zak. Dan schrijf je er jouw naam, de datum, de tijd en de locatie op.’

McAdams deed wat hem werd gezegd en gaf dan de zak weer aan Decker. ‘Alleen omdat je vrouw me te eten heeft gegeven.’

‘En je goed te eten heeft gegeven.’ Decker haalde een zaklamp en een vergrootglas tevoorschijn. ‘Geen sporen van braak.’ Hij duwde de deur open en liet zijn lichtstraal door de tombe schijnen. Er stonden een aantal marmeren grafstenen rechtop in de aarde, maar er lagen geen lichamen boven de grond. Decker telde de marmeren grafstenen. Momenteel huisden in de tombe tien graven en er was ruimte voor meer. Hij gaf McAdams zijn reservezaklamp. ‘Voor het geval je er geen bij je hebt. Je mag hem houden.’ Tegen Pellman zei hij: ‘Mag ik uw zaklamp lenen? Hij geeft meer licht dan die van mij.’

‘Natuurlijk.’ De bewaker gaf hem zijn grote zaklantaarn.

‘Dank u.’ Decker stapte over de drempel en naar binnen. Het was er niet zo koud als hij had gedacht. Dikke muren hielden niet alleen het zonlicht en de hitte maar ook de extreme kou buiten. Decker scheen de lichtstraal rond om zich te oriënteren.

De ruimte was zo groot als zijn huidige woonkamer, ongeveer achttien vierkante meter, en prachtig gedecoreerd. Kroonlijsten op het plafond en gefragmenteerde strepen van felgekleurde glazen tegels verzonken in de muren. Op elke grafsteen stond wie de bewoner van het graf was: naam, dierbare echtgenoot/echtgenote, vader/moeder, grootvader/grootmoeder, geboortedatum/sterfdatum. Niets ongebruikelijks, behalve dat de grafstenen van de matriarch en de patriarch ingelegd waren met tegelwerk – twee verschillende landelijke scènes, elegant uitgevoerd in kleine stukjes glasmozaïek. Hij zakte op zijn hurken om het kunstwerk te bekijken. McAdams knielde naast hem neer. Decker fluisterde: ‘Het doet er nu niet toe, maar voor de volledigheid: niet op je knieën gaan zitten. Daar kun je iets mee verstoren. Je moet zo weinig mogelijk contact met de grond maken.’

McAdams ging op zijn hurken zitten. ‘Ik ben niet alleen één brok ijs, ik ga ook nog spierpijn krijgen.’

Decker negeerde hem. ‘Mooi tegelwerk, niet?’

‘Het is oké... Eigenlijk meer dan oké. Het is goed gedaan.’

‘Die grafstenen zijn niet goedkoop geweest.’ Decker ging recht-op staan en bracht het licht langzaam over de muur omhoog tot het de ramen bereikte. Die zaten op drie meter boven de grond. Er zaten glas-in-loodpanelen in de bovenste vier ramen net onder de koepel. Decker had ze in het donker niet opgemerkt toen hij binnenkwam. Hij verlichtte elk paneel met de zaklamp, liet de lichtstraal ongeveer een minuut op elk paneel rusten voordat hij doorging naar het volgende. Ze waren vast schitterend bij daglicht.

‘Het zijn de vier seizoenen.’ Decker draaide zich naar McAdams. ‘Kijk, dat is winter, dat is lente, en zomer en herfst.’ Hij keek het joch aan. ‘Ik denk dat ze speciaal gemaakt zijn voor hier.’ Hij draaide zich naar Pellman. ‘Hebben die glas-in-loodramen altijd in de tombe gezeten?’

‘Al zolang ik hier werk en lang daarvoor.’

Decker richtte zich tot McAdams. ‘Wat denk jij?’

McAdams richtte zijn licht op de vier panelen. ‘Mijn moeder heeft een paar Tiffany-lampen. Ik zeg niet dat deze van Tiffany zijn, maar het is wel goede kwaliteit, volgens mij.’

‘Mee eens,’ zei Decker.

‘Je weet toch wel dat dat bedrijf ook glas-in-loodramen voor religieuze doeleinden maakte?’

‘Vertel.’

‘Die studio maakte een heleboel godsdienstige spullen voor kerken en synagogen. Ken je Manhattan helemaal niet?’

‘Niet heel goed.’

‘Er staat een beroemde synagoge op Fifth Avenue die origineel Tiffany-glaswerk heeft. Net als de Portugese synagoge in West.’

‘Weet je dat dankzij je joodse ex-vriendin?’

‘Wat ben je scherp, ouwe. De studio maakt ook ramen voor

mausolea van rijke mensen. Dus het zou me niet verbazen als ze echt waren.'

'Zou jij kunnen zien of die van Tiffany zijn, of niet?'

'Niet van deze afstand. Je zou kunnen kijken of ze gesigneerd zijn, maar signaturen kunnen worden vervalst. Dat gebeurde aan de lopende band. Je kunt het eigenlijk vooral aan de kwaliteit zien.'

Decker richtte zich tot Pellman. 'Hebt u een ladder?'

'Niet bij me, maar ik kan er wel één halen.'

'Dank u. Dat zou handig zijn.'

'Ben zo terug.'

Toen hij weg was, zei McAdams: 'Waarom ga je in vredesnaam helemaal naar boven klauteren? Vind je het werk dan zo saai?'

'Harvard, het is altijd handig om de dingen persoonlijk en van dichtbij te bekijken. Ik klim wel, houd jij de ladder maar vast.' De twee mannen spraken niet. McAdams stond te frunniken. Decker vroeg: 'Alles goed?'

'Beetje griezelig hier.'

'Ja, begraafplaatsen zijn een beetje eng.' Decker was even stil. 'Maar dit gebouw niet. Iemand heeft de tijd genomen om het mooi te maken.'

Pellman kwam terug met de ladder. 'Kijk eens.'

Decker gaf hem zijn grote zaklantaarn met de zware batterijen terug en pakte zijn kleinere lamp. Hij begon naar de ramen toe te klimmen. 'Jongens, gooi wat licht op de ramen, oké? Ik wil ze even van dichtbij zien.'

De twee mannen richtten de lichtbundels op het glas-in-lood-raam met de herfstafbeelding. Het was ongeveer vijfendertig bij vijftig centimeter en hing aan twee in het plafond bevestigde kettingen.

'Zie je een signatuur?' riep McAdams.

'Wat voor signatuur zoek ik?'

'Tiffany Studio's... zoiets.'

Decker had het kunstwerk vlak voor zijn gezicht. Hij liet zijn

licht door het gekleurde glas schijnen. Hij was geen expert, maar het zag er heel goed uit in zijn ogen. Na een paar seconden zoeken vond hij de signatuur: TIFFANY STUDIO. NEW YORK.

‘Denk je dat het echt is?’ vroeg McAdams.

‘Geen idee.’

McAdams zei: ‘Er is bij een van de scholen vast iemand die zou kunnen zien of het authentiek is.’

‘Goed idee.’ Decker bleef het werk bestuderen: elk stuk glas, elke loodlijst die de stukjes op hun plaats hield. Al het metaal, inclusief de omlijsting, had een donkere, bronzen kleur waar een spoor donkergroen doorheen kwam. Hij wist van de antiekshows op tv dat het patina – de manier waarop het metaal in de loop van de tijd verouderd – belangrijk was bij het vaststellen van de authenticiteit, en in zijn ogen bezat het metaal tussen de glasstukken en van de lijst genoeg patina. Hetzelfde gold voor de ketting waar het paneel aan hing.

Op alle schakels zat genoeg patina behalve op de twee metalen ringen die aan de lijst waren gesoldeerd en aan de hangende kettingen waren bevestigd. Die twee ringen waren donkerder dan de lijst en zagen er plat uit vergeleken bij de rest van het metaal. Decker zag een stukje uitsteken dat volgens hem een metaalschilfer moest zijn, maar toen hij het aanraakte, viel er een schilfer donkere verf in zijn hand. Voorzichtig kwam hij van de ladder af en vouwde die dicht. ‘Eh... als de familie toestemming geeft, zou ik een kunstexpert naar die vier ramen willen laten kijken.’

McAdams vroeg: ‘Waarom? Wat heb je gezien?’

‘Ik weet het niet precies, maar ik wil dat er even iemand naar kijkt.’

Pellman schuifelde met zijn voeten. ‘Ik zou de familie wel kunnen bellen.’ Hij humde. ‘Misschien is het beter als de politie belt.’

‘Ik wil hen wel bellen, hoor, om te zeggen wat ik denk.’ Ondanks de duisternis kon Decker zien dat Pellman opgelucht was. De bewaker gaf Ken Sobels nummer aan Decker. ‘Hebt u iets om de deur mee af te sluiten?’

‘Nee, niet bij me.’

‘Er zal wel geen ijzerhandel open zijn op dit uur?’

Pellman antwoordde: ‘Belt u Glenn Dutch maar. Hij heeft vast iets in huis liggen. En anders opent hij de winkel wel even voor u.’

McAdams zei: ‘Dutch’s Hardware zit aan Gable Street.’

‘Hebt u zijn nummer?’ vroeg Decker aan Pellman.

‘Ik heb het niet, maar Roy misschien wel. Roy is bevriend met Glenn, en ik heb het nummer van Roy.’

‘Wilt u Glens nummer even aan Roy vragen?’

‘Dat kan ik wel even doen, ja.’ Hij bekeek de contactenlijst op zijn mobieltje. ‘Ik heb het vast thuis ergens liggen... het nummer van Roy. Ik bel mijn vrouw wel even, dan kan zij me het nummer van Roy geven en hij me het nummer van Glenn.’ Pellman ging wat verderop staan om zijn telefoontjes te plegen.

McAdams vroeg: ‘Ga je me nog vertellen wat je hebt gevonden of ga je me ernaar laten raden?’

Decker antwoordde: ‘Ik heb verf gevonden.’

‘Verf?’

‘Er viel een schilfer verf van een van de ringen die aan de lijst vastzit. Het soldeer is beschilderd om het er ouder te laten uitzien. En nu ik erover nadenk, die ringen zijn nogal slordig aan de lijst gesoldeerd. Het zou natuurlijk een recente reparatie kunnen zijn, maar het is niet in lijn met het originele werk.’

‘Hoe zag het glas eruit?’ vroeg McAdams. ‘De individuele stukken, bedoel ik?’

‘Het glas was prachtig... heel mooie kleuren.’

‘Heb je barsten gezien?’

Decker keek hem door de schaduwen heen aan. ‘Grappig dat je dat vraagt. Het viel me op dat het glas er echt heel goed uitziet. Hoezo?’

‘Het geldt misschien niet voor raampanelen, maar mijn moeder zei altijd dat die lampen aardig oud zijn. Het is bijna onmogelijk om een volkomen intact exemplaar te vinden – zonder barsten – dat niet vervalst is.’

‘Goed om te weten,’ zei Decker. ‘Aan de andere kant hangen die dingen al meer dan honderd jaar onaangeraakt op dezelfde plek.’ Een stilte. ‘Aan de derde kant is hier geen klimaatbeheersing. Met al die verschillende weersomstandigheden zou je toch wat barsten verwachten. Aan de vierde kant heb ik maar één paneel bekeken, dus misschien zitten er wel barsten in het glas van die andere.’

‘Dus dat is hoe je het doet. Je praat gewoon in jezelf tot je op iets stuit.’

‘Ja, als er niemand anders is, praat ik in mezelf. Toen ik brigadier was sprak ik altijd met mijn rechercheurs. Dan gooiden we wat ideeën over en weer, en we hadden vaker wel dan niet gelijk.’

‘Weet je, ik sta hier naast je mijn ballen eraf te vriezen. Je zou met mij ideeën over en weer kunnen gooien.’

‘McAdams, ik probeer al zes maanden om ideeën met je over en weer te gooien, en ik krijg alleen maar stront mijn kant uit geslingerd. Ik weet dat ik een uitstekende rechercheur ben. Als je het vak wilt leren, deel ik met liefde alles wat ik weet. En als er iets is wat ik niet weet maar jij wel, nou, dan vind ik dat ook prima. Een goede rechercheur is in de eerste plaats iemand die goed luistert.’